

Методичні рекомендації до написання рефератів

Реферат. Є найпростішим видом навчально-дослідної роботи студента.

Реферат (лат. *referre* — доповідати, повідомляти) — доповідь на певну тему, що передбачає огляд відповідних літературних та інших джерел; виклад змісту наукової роботи, книжки, статті.

Кожне із значень цього поняття передбачає певний різновид дослідної роботи: у першому значенні — серйозну самостійну роботу, засновану на аналітичному та описовому методах дослідження (роботи, з якими студенти виступають на наукових конференціях); у другому — короткий письмовий виклад. Базується він на описовому методі дослідження. Використовують його для засвоєння й оцінки наявної наукової інформації з конкретної тематики на семінарських заняттях, при підготовці до екзамену, заліку. Такий реферат може бути монографічним (за одним джерелом) або оглядовим (за кількома джерелами).

Особу, яка складає реферат, називають референтом, а сам процес — реферуванням.

Реферат викладають своїми словами, використовуючи при цьому особливо значущі визначення, цитати, а також висловлювання, з якими референт не згоден. Цитування зумовлює посилання на джерело із зазначенням сторінок. Аналогічними є вимоги і до викладених думок авторів наукових робіт, якщо вони містять важливі положення, висновки.

План реферату дослідник складає особисто. Композиція реферату повинна охоплювати такі обов'язкові компоненти:

1. Вступ. Містить короткі відомості про автора, назви і стислу оцінку робіт, що реферуються, формулювання мети реферату.

2. Головна частина. Її завдання полягає у вичерпному викладенні суті наукової інформації з теми. Може складатися з кількох глав або підглав, що залежить від теми, проблематики та обсягу матеріалу реферату.

3. Висновки. Їх викладають у формі міркувань, узагальнень, зауважень референта щодо порушених у рефераті питань, підсумовування результатів виконаної роботи.

Обсяг реферату залежить від значущості проблеми, опанованого матеріалу. Як правило, він сягає 10—15 сторінок машинописного тексту, надрукованого через 2 інтервали.

Робота над рефератом відбувається з дотриманням такого порядку:

1. Вибір або формулювання теми. З'ясування форми реферату, яка б відповідала його меті.

2. Обмірковування теми, складання попереднього плану реферату.

3. Ознайомлення з науковою літературою, що відповідає темі роботи. Вибір джерела (джерел), що розкривають тему.

4. Формулювання мети реферату, коригування первинного плану.

5. Виклад матеріалу відповідно до складеного плану.

У процесі вивчення матеріалу, написання реферату можуть з'ясуватися факти, аналіз яких спонукає до перегляду первинних елементів структури, основних смислових акцентів. Отже, навіть найдосконаліший план є не закостенілою догмою, а орієнтиром творчого пошуку.

Кожний реферат має бути індивідуальною роботою, в ньому простежуватимуться особливості мислення, творча манера автора. Водночас він повинен відповідати таким вимогам до його оформлення:

1. Використання паперу типового формату.

2. Скріплення і пронумеровування сторінок.

3. Правильне оформлення титульної сторінки.

4. Подання списку літератури в алфавітному порядку з дотриманням правил наукового апарату (відкриває список посилання на текстуальне джерело твору, що вивчається).

5. Недопустимість жодних надмірностей в оформленні (рамочок, малюнків тощо), які не стосуються змісту роботи.

Оцінюють реферат, використовуючи такі критерії:

1. Відповідність темі змісту і форми реферату.

2. Глибина, повнота розкриття теми.

3. Логіка викладення матеріалу.

4. Термінологічна чіткість.

5. Рівень навичок самостійної роботи з науковою літературою та вміння критично оцінити її.

6. Власне бачення проблеми дослідником, творчий характер роботи.

7. Якщо реферат є основою усного повідомлення, враховують і вміння відібрати найсуттєвіший матеріал для короткого виступу.

При написанні рефератів нерідко виникають труднощі з вибором мовних структур, оволодіння якими за певних старань є справою часу. Мовно-стильові особливості наукової, навчально-дослідної роботи залежать від володіння їх авторами лексикою, іншими виражальними засобами. Наприклад, в історіографічній частині реферату, як і будь-якої іншої наукової роботи, доцільне використання таких мовних структур:

1. Структури, які використовують для акцентування на основних проблемах і питаннях, що аналізуються автором:

автор розглядає питання (*чого?*)
окреслює питання, пов'язані (*з чим?*)
аналізує проблеми (*чого?*)
розкриває своє розуміння (*чого?*)
викладає основні положення (*чого?*)
веде мову (*про що?*)

2. Конструкції, які використовують для фіксації проблем, що виокремлюються автором:

автор підкреслює, зазначає важливість (*чого?*)
вказує (*на що?*)
приділяє особливу увагу (*чому?*)
концентрує особливу увагу (*на чому?*)
зосереджує увагу (*на чому?*)

3. Звороти, які вживають при переліку питань, що одночасно розглядаються автором:

автор торкається (*чого?*)
згадує (*про що?*)
зазначає (*що?*)
(крім того) автор торкається (*чого?*)

4. Структури, які використовують при викладенні системи авторської аргументації, що передбачають

ілюстративний та фактичний матеріал, посилання на інші джерела:

автор протиставляє (*що чому?*)
зіставляє (*що з чим?*)
аргументує свою думку (*чим?*)
наводить приклади, цифри,
які свідчать (*про що?*)
ілюструє свої висновки (*чим?*)
підтверджує (*що? чим?*)
спирається на класифікацію,
запропоновану (*де? ким?*)
посилається на статті (*чий?*)

5. Якщо автор неодноразово повертається до концептуально важливих для нього ідей в різних розділах своєї роботи, то відображення цього в тексті реферату може відбуватись через використання таких мовних структур:

автор спеціально
декілька разів зупиняється (*на чому?*)
постійно повертається до думки (*про що?*)
неодноразово звертає увагу (*на що?*)
особливо акцентує на тому, *що...*

6. У заключній частині реферату наводять основні висновки, які зробив автор першоджерела, узагальнюють головні ідеї реферованої роботи. Найчастіше при цьому використовують такі мовні структури:

автор робить висновок про те, *що...*
доходить висновку, *що...*

Підбиваючи підсумки,

автор підкреслює важливість (*чого?*)

На завершення

автор стверджує, *що...*

Отже, основна думка (ідея) статті полягає в тому, *що ...*

Безперечно, цими мовними моделями не обмежується виражальна палітра реферату, курсової, дипломної роботи. Кожен автор може суттєво розширити й урізноманітнити мовний спектр своєї роботи. Головне, щоб мовні засоби адекватно виражали думку і відповідали найхарактернішим особливостям наукового стилю.

Курсова робота. Є одним із видів навчально-дослідної, наукової роботи студента, складовою навчального процесу в середніх і вищих навчальних закладах. Її автор має виявити здібності до дослідної роботи, осмис-

лення зібраного матеріалу, вміння його систематизувати, робити правильні висновки. Участь у ній засвідчує ступінь самостійності, уміння застосовувати здобуті знання та набуті навички, розвиває дослідницькі вміння та здібності. Підготовка до написання курсової роботи вирішує одночасно навчальне (автор виявляє рівень засвоєння поточного навчального матеріалу, ознайомлення з відповідною літературою) і дослідницьке (засвідчує уміння автора аналізувати, узагальнювати, робити висновки) завдання.

З огляду на реалізацію особистісної ролі автора курсової роботи умовно поділяють на реферативні та дослідницькі. *Реферативні курсові роботи* покликані навчити студентів критично користуватися науковою літературою, правильно оцінювати її, глибоко осмислювати певні питання, зіставляти висловлювання різних учених з одного і того самого питання, коментувати їх, мотивувати правильність або помилковість окремих теоретичних положень, робити теоретичні узагальнення. Особливо важливе вміння автора виокремити головні аспекти, чітко, систематизовано викласти весь матеріал. Успішне виконання таких робіт залежить передусім від ретельного вивчення наявної літератури, уміння знайти нові джерела. Реферативні теми зобов'язують також до самостійного розв'язання поставлених проблем, завдяки чому такі роботи набувають наукового, творчого характеру.

Дослідницькі курсові роботи вимагають від студента вміння спостерігати факти, самостійно досліджувати проблеми, аналізувати і відповідно тлумачити їх, робити висновки та узагальнення. Такі курсові формують у студентів навички дослідницького пошуку, самостійного дослідження конкретного матеріалу.

Зміст курсової роботи зумовлюється передусім її темою. Існують, крім того, і загальні вимоги, які стосуються всіх видів робіт. Однією з них є свідоме розуміння природи питання. Тому розпочинати роботу слід з вивчення матеріалу, що стосується зазначеної тематики. Це допоможе глибше зорієнтуватись при виборі теми, всебічно обґрунтувати свій вибір, полегшить процес виконання курсової роботи. При підготовці курсової роботи необхідно:

— підібрати літературу (бібліографування), вивчити її, законспектувати найважливіші положення і скласти уявлення про існуючі в науці позиції щодо проблематики, яка стосується курсової роботи;

— підібрати приклади, вписати їх на картки (файли) із зазначенням джерела, сторінки, проаналізувати ілюстративний матеріал (етап накопичення і оброблення фактичного матеріалу);

— ретельно обміркувати формулювання теми, враховуючи, що близькі за змістом теми відрізняються певними особливостями, які потребують осмислення;

— скласти план роботи (послідовний перелік основних питань, які буде необхідно висвітлити; центральні питання слід деталізувати).

Заключний етап написання курсової роботи полягає у цілеспрямованому викладі зібраного й вивченого матеріалу з позицій її автора.

Структура курсової роботи охоплює вступ, основну частину, висновки. У вступі слід обґрунтувати вибір теми, її актуальність, значущість для науки і практики, визначити мету роботи й підпорядковані їй завдання; вказати, який фактичний матеріал використаний як джерело спостережень, запропонувати лаконічний огляд літератури, який містив би узагальнення й оцінку, а не переказ прочитаного.

В основній (найбільшій за обсягом) частині необхідно на конкретному матеріалі послідовно розкрити тему. Викладаючи свої спостереження, міркування, кожне теоретичне положення слід підтверджувати самостійно дібраними прикладами, кількість яких має бути достатньою для висновків та узагальнень. Усі приклади слід прокоментувати.

У заключній частині подають стислі висновки, які іноді формулюють тезисно.

Обов'язковим елементом курсової роботи є зміст, який, передуючи тексту, повинен представити послідовний перелік її складових частин із зазначенням сторінок. Зміст логічно організує роботу, надає їй композиційної стрункості, науковості.

Завершує текст курсової роботи бібліографічний список.

Головне для курсової роботи — глибина та повнота розкриття теми, творчий підхід, обґрунтованість висновків й узагальнень. Вона має відзначатися композиційною довершеністю, логічністю викладу інформації, вправністю літературної мови.

Захист курсової роботи є не менш відповідальною справою, ніж її підготовка. Часто він відбувається у присутності кількох викладачів, студентів, які мають

право ставити питання та висловлювати зауваження щодо роботи. Процес захисту протоколюється, протокол подають на кафедру разом із текстом курсової роботи.

Найуніверсальніші й найпоширеніші такі вимоги до курсових робіт:

1. У роботі не має бути нічого зайвого, матеріалів, що не стосуються зазначеної теми.

2. Недоцільно повторювати одне й те саме, експлуатувати однакові приклади, слова та словосполучення.

3. Необхідно забезпечити простоту викладу, уникати невиправдано великих розмірів викладеного матеріалу.

4. Не слід писати роботу швидко, абияк, бо все, що пишеться нашвидкуруч, виявляється незрілим.

5. Про результати дослідницької роботи доцільно зробити повідомлення на засіданні студентського наукового гуртка, що допоможе врахувати в остаточному варіанті всі зауваження.

На високу оцінку заслуговують курсові роботи, які характеризуються науковою достовірністю, насиченістю конкретним змістом, багатим фактичним матеріалом, аргументованими висновками, бездоганними орфографією, пунктуацією та стилістикою, чіткістю композиції і правильним оформленням.

Поширеними і суттєвими недоліками курсових робіт є схематизм, бездоганність положень, що розглядаються; дослівне переписування фрагментів з підручників або спеціальних робіт; механічне, неосмислене поєднання думок різних вчених або виписок із робіт, що висвітлюють протилежні думки стосовно суті питання; граматичні й стилістичні помилки.

Вдало обрана тема, успішно виконана курсова робота з часом може бути трансформована в дипломну роботу і навіть значно масштабніше наукове дослідження.

Дипломна робота. Є завершальним етапом освіти випускника. Як одна із спеціальних форм наукової роботи вона має свої кваліфікаційні ознаки. У науковій практиці поняття «диплом» означає робота, дослідження, проєкт, що виконується студентом-випускником для отримання свідоцтва про закінчення навчального закладу. Синонімічними до нього є поняття «дипломна робота», «дипломний проєкт», «дипломний твір» та ін.

Написання дипломних робіт має на меті систематизувати, закріпити, розширити теоретичні та практичні знання зі спеціальності, виявити навички застосування цих знань при вирішенні конкретних наукових зав-

дань. Майбутнім спеціалістам важливо розвивати навички самостійної роботи, опанувати методику дослідження та експериментування, з'ясувати підготовленість до самостійної роботи.

В університетах, інших вищих навчальних закладах виконання дипломних робіт є обов'язковим елементом процесу навчання, фінальною формою підготовки спеціалістів. Як правило, у дипломних роботах повинні бути реалізовані такі вимоги:

- актуальність, новизна тематики, відповідність сучасному стану і перспективам розвитку науки, практичним завданням і загальним цілям дипломної роботи;
- вивчення й критичний аналіз монографічної та періодичної літератури згідно з темою дипломної роботи;
- вивчення й характеристика історії та сучасного стану проблематики дослідження;
- характеристика предмета, цілей і методів дослідження, опис та аналіз проведених автором експериментів;
- узагальнення результатів, обґрунтованість висновків і практичних рекомендацій.

Підготовку до виконання дипломних робіт забезпечують випускаючі кафедри вищих навчальних закладів. Тематика дипломних робіт щорічно заздалегідь визначається кафедрою і затверджується радою факультету (інституту). При виборі теми бажано враховувати її відповідність рівню розвитку сучасної науки, актуальним напрямом наукових досліджень, з яких спеціалізується кафедра, можливостям забезпечення студентів-дипломників науковим керівництвом.

Допущена кафедрою до захисту дипломна робота направляється деканом факультету (директором інституту) або, за узгодженням з ним, завідувачем кафедри на рецензію. Склад рецензентів затверджує декан факультету (директор інституту) на підставі рекомендацій завідувача кафедри. Нерідко до рецензування залучають викладачів з інших кафедр, які мають необхідну підготовку, досвід наукового дослідження з відповідної тематики. Практикується і зовнішнє рецензування. Рецензентами у таких випадках виступають кваліфіковані спеціалісти наукових закладів, спеціалісти виробництва, викладачі інших вищих навчальних закладів.

У рецензії рецензент обов'язково відзначає:

- правильність формулювання теми, ступінь її вивчення, правомірність визначення головних проблем, глибину й послідовність їх розкриття;

- знання дипломником наукової літератури з тематики, що досліджується;

- новизну та оптимальність формулювання і розв'язання наукової проблеми;

- співвідношення (взаємозв'язок) теоретичної і професійної частин: наскільки правильно і глибоко в теоретичній частині аналізуються проблеми, як у професійній частині реалізуються висновки, зроблені в теоретичній частині.

Традиційно рецензенти звертають увагу на особистісний аспект дослідження конкретної проблеми, культуру мислення дипломника, роботи з науковим і довідковим апаратом, актуальність і новизну його висновків. Не залишаються поза їх увагою композиційні, стильові особливості роботи.

Структурні особливості дипломної роботи. Якість дипломної роботи залежить не лише від вдалого добору необхідних матеріалів, а й від умілого використання їх, чіткої організації, систематичності й послідовності викладу, правильного оформлення наукового апарату. Тому важливим етапом підготовки дипломної роботи є складання її плану, продумування композиції та ін.

До написання роботи можна приступати лише після завершення добору й вивчення фактичного матеріалу, необхідного для розв'язання обраної проблеми. Значний за обсягом і різноманітний за змістом матеріал має бути чітко систематизований, послідовно викладений. При цьому вирішення основних питань не повинно залишити поза увагою деталі.

Саме такій меті служить складання розгорнутого, логічно розгалуженого плану. План має передбачати порядок і послідовність викладу матеріалу. Він дисциплінує студента й одночасно є достатньою підставою для обговорення роботи з керівником. Розгорнутий і чіткий план полегшує сприйняття при читанні написаної роботи. Необхідний він у всіх видах творчих робіт. У ньому мають бути відображені її основні структурні частини (розділи), позначені римськими або арабськими цифрами. Кожен розділ може містити підрозділи (параграфи), позначені відповідно до їх обсягу арабськими цифрами, цифрами з дужками, літерами тощо.

Кожна композиційно виокремлена частина наукової роботи має свої цілі та зміст.

У вступі визначають мету і завдання, об'єкт і предмет дослідження, обґрунтовують вибір та актуальність

теми, відзначають новизну, теоретичну цінність і практичну значущість роботи, описують принципи, методи та прийоми дослідження, особливості композиції, характеризують матеріал і джерела дослідження. За можливості наводять дані про апробацію проблеми.

Перша глава (розділ) найчастіше буває оглядовою, в ній розкривають історію питання. Здебільшого вона є своєрідним реферативним викладом (оцінного характеру) наукових досліджень у конкретній сфері з одночасним окресленням кола нерозв'язаних проблем, меж явища, яке досліджує автор роботи, розкриттям теоретичних передумов вивчення проблеми. У другій і в наступних главах автор описує процес, висвітлює методику і техніку дослідження, досягнутий результат. Висновки призначені для підсумків дослідження: формулювання узагальнення, передбачення перспектив подальшої роботи в межах зазначених проблем.

Середній обсяг дипломної роботи обмежується 60—80 сторінками машинописного тексту (на гуманітарних факультетах можливий дещо більший обсяг у зв'язку з необхідністю наведення великої кількості прикладів, ілюстрацій).

Магістерська робота. Покликана засвідчити відповідний рівень фахової освіти студента. Вимоги щодо її змісту, творчого характеру, теоретичної і практичної значущості результатів є значно вищими, ніж вимоги до дипломної роботи. Теми магістерських робіт визначає вищий навчальний заклад. Однак студент-магістрант має право запропонувати свою тему роботи, належно обгрунтувавши її доцільність.

Вибір теми має винятково велике значення. Її необхідно визначити і затвердити на початку магістерської підготовки. Найчастіше їх обирають, послуговуючись рекомендованим відповідними профілюючими кафедрами вищого навчального закладу переліком. При виборі теми враховують тривалість пошуків у відповідній сфері знань, досвід виступів з науковими повідомленнями, можливо, публікації. Певну роль відіграє психологічна налаштованість дослідника-початківця. Одні з них сміливо готуються долати перешкоди, усвідомлюючи, що входження в науку вимагає значного напруження творчих сил, ініціативи, фантазії, організаторських здібностей, належних загальнонаукових і спеціальних знань. Інші стверджують, що в природі та суспільстві все вже вивчено, а тому навіть найнаполегливіші їх ста-

вання очікуваних результатів не дадуть. Одні автори магістерських робіт виходять з міркувань, пов'язаних із необхідністю отримати магістерський ступінь, інші розглядають їх як можливість реалізувати власні наукові ідеї та задуми. Саме такі дослідники працюють цілеспрямовано, часто досягаючи значних результатів.

Досвід переконує, що раціональніше обрати вужчу тему, оскільки це є однією з передумов глибокого її опрацювання. Багато вчених пропонують магістрантам досліджувати найактуальніші теми сучасної науки і техніки. Такі рекомендації часто мають неабияку цінність для молодих людей, які збираються присвятити себе науковій праці. Обрати тему магістерської роботи пошукачеві можуть допомогти такі процедури:

1. Перегляд каталогів захищених робіт, ознайомлення з уже виконаними на кафедрі роботами.
2. Ознайомлення з новітніми результатами досліджень у суміжних галузях науки і техніки, оскільки на межі різних галузей знань можна знайти нові, часом неочікувані рішення.
3. Оцінка методів дослідження у конкретній галузі науки, передбачення можливості застосування методів, які засвідчили свою ефективність у суміжних галузях.
4. Перегляд відомих наукових рішень за допомогою нових методів, з нових теоретичних позицій, із застосуванням нових суттєвих фактів. Вибір теми з нових позицій, на більш високому рівні.

Істотно допомагають при виборі теми ознайомлення з аналітичними оглядами, статтями у спеціальній періодиці, консультації зі спеціалістами-практиками, в процесі яких можна виявити маловивчені важливі питання.

Теми магістерських робіт закріплюють за студентами на основі їх особистих заяв.

Обравши тему, магістрант повинен визначити мету, конкретні завдання та аспект її розроблення. Для цього йому необхідно з'ясувати, в чому полягають суть запропонованої ідеї, її теоретична новизна й актуальність, практична цінність теми.

Науковим керівником магістерської роботи признають, як правило, професора чи доцента кафедри, у сфері наукової компетенції якої спеціалізується магістрант, а для робіт, що виконуються на межі наукових напрямів, — одного чи двох наукових консультантів. Науковий керівник допомагає магістрантові оцінити